

O profesoru Šimankovi a opravené Božské komedii

Mezi významné rodáky ze Lhenicka, jejichž památka zůstává trvale zakotvena nakladatelem Ottou v jeho Slovníku naučném z let 1888-1909, nacházíme také zajímavou osobnost pedagoga, doktora teologie jménem Václav Šimanko. Díky tomu můžeme aspoň částečně nahlédnout do časů a běhu jeho života:

„Šimanko Václav, bohoslovný spisovatel český, *19. září 1844 v Novém Dvoře u Elhenic, zemřel 11. srpna 1897 v Českých Budějovicích. Vystudovav gymnasium a kněžský seminář v Budějovicích, vysvěcen byl na kněze r. 1867. Působil pak 2 roky jako kaplan v Měčíně a 5 let jako kaplan a katecheta ve Vodňanech, načež povolán za kazatele ku sv. Anně v Č. Budějovicích. Roku 1875 ustanoven adjunktem bohoslovecké fakulty v Praze, avšak již následujícího roku povolán zpět do Č. Budějovic za vicerektora biskupského kněžského semináře, načež r. 1877 povýšen na pražské universitě na doktora bohosloví. Z podnětu biskupa J. V. Jirsíka vykonal r. 1878 a 1879 studijní cestu po Itálii, zdržev se delší dobu v Římě. Roku 1882 ustanoven profesorem dogmatiky a filosofické propedeutiky v semináři českobudějovickém, r. 1887 vyznamenán titulem biskupského notáře, r. 1888 jmenován skutečným konsistorním radou, r. 1889 radou diecézního soudu manželského a r. 1896 radou diecézního soudu pro věci sporné a trestní.

Velká jest řada různých článků jednak vědeckých, jednak populárních, jimiž přispěl do různých časopisů a sborníků (brněnská Hlídka literární, jihočeský Budivoj, pražský Časopis pro katolické duchovenstvo, byl i autorem některých teologických hesel v Ottově Slovníku naučném a překladatelem díla sv. Tomáše Akvinského. Pozn. MT). Znaje několik řečí, zabýval se rád v prázdných chvílích literaturou, zejména vlašskou.“

Nahlédněme ještě trochu do tehdejší publicistiky. Dnes je velmi snadné zkritizovat nějakou novou knížku nebo článek, k nimž máme své osobní či profesionální výhrady. V novinách ani na internetu takové zpravidla dobře míněné negativní hodnocení už nikoho nepřekvapí, očekává se to a dokonce někdy i čte.

Nebylo to ale vždy tak běžné, rozhodně ne před 115 lety - roku 1891, kdy poklidnou hladinu českého literárního vnitrozemí rozčeřil také náš ThDr. Václav Šimanko. A to zveřejněním svého vědeckého posudku na překlad Dantovy Božské komedie, pocházející z pera téměř výsostně nedotknutelného a nezpochybnitelného básníka Jaroslava Vrchlického. Dokladů o lehkém střetu zájmů básníka s přísným profesorem existuje krom soukromé korespondence ještě několik dostupnějších, zůstaňme tedy u citace z tehdy velmi váženého brněnského časopisu Hlídka literární: „*Překladateli velebásně nutno lépe znáti scholastickou filosofii, jíž Dantova báseň se spravuje*“ . Ottův slovník pak v Šimánkově hesle téměř doslovně, ale mírněji dodává: „*...a podal mu zároveň různé pokyny, jichž Vrchlický při druhém vydání Očistce a Ráje nejen dobře si povšiml, ale i takto všude je šťastně provedl ...*“ Básník věcně Šimankovy připomínky přijal a zdá se, že k naplnění starého přísloví Přítel, nepřítel - smrt jejich smířitel - mezi oběma literáty ani nedošlo.

Na budějovickém biskupském semináři působil prof. Šimanko celkem 15 let. V přednáškách pro mladé adepty kněžského povolání tu vystřídal jiného Jihočecha - ThDr. Antonína Lenze (1829-1901) který pocházel z Netolic, pozdějšího probošta vyšehradské kapituly. V literatuře se sporadicky můžeme setkat i s podobou spisovatelova příjmení ve tvaru Šimánko.

Prameny a literatura:

Jaroslav Vrchlický (1853-1912). Osobní fond v Literárním archivu Památníku národního písemnictví v Praze,

- korespondence přijatá: Václav Šimanko, 3 dopisy, 1891;

- překlady: Dante Alighieri, Očistec, Peklo. Rukopisy překladů v deskách s úpravami a poznámkami J. Vrchlického; Ottův Slovník naučný, ilustrovaná encyklopedie všeobecných vědomostí. Díl XXIV, s. 617;

Hlídka literární / Zprávy apoštolského tisku. Ročník VIII, Benediktinská knihtiskárna, Brno 1891;

M. Trnka